

JOCUL ÎNGERULUI

Traducere din limba spaniolă
și note de Dragoș Cojocaru

POLIROM
2023

— Vreau să-ți aduni tot talentul și să te dedici trup și suflet, ca să lucrezi, un an de zile, la cea mai mare poveste pe care vei fi creat-o vreodată: o religie.

N-am putut decât să izbucnesc în râs.

— Sunteți complet nebun. Asta-i oferta dumneavoastră? Asta-i cartea pe care vreți să v-o scriu?

Corelli încuviință senin.

— V-ați greșit scriitorul. Eu nu știu nimic despre religie.

— Nu-ți face griji din pricina asta. Știu eu. Nu caut un teolog. Caut un narator. Dumneata știi ce este o religie, prietene Martín?

— De-abia mi-aduc aminte „Tatăl nostru“.

— O rugăciune frumoasă și bine lucrată. Lăsând poezia la o parte, o religie este, mai mult sau mai puțin, un cod moral care se exprimă prin legende, mituri și orice alte artefacte literare, cu scopul de a stabili un sistem de convingeri, de valori și de norme prin care să reglementeze o cultură sau o societate.

— Amin, am replicat eu.

— Ca și în literatură sau în orice act de comunicare, ceea ce îi conferă eficiență este forma, și nu conținutul, continuă Corelli.

— Tocmai îmi spuneți că o doctrină este, mai mult sau mai puțin, o poveste.

— Totul e o poveste, domnule Martín. Ceea ce credem, ceea ce cunoaștem, ceea ce ne amintim și chiar ceea ce visăm. Totul e o poveste, o narațiune, o succesiune de întâmplări și personaje care comunică un conținut emoțional. Un act de credință este un act de acceptare, și anume de acceptare a unei povești care ni se istorisește. Noi acceptăm ca fiind adevărat doar ceea ce poate fi povestit. Să nu-mi spui că nu te ispitește ideea.

— Nu.

— Nu te ispitește să creezi o poveste pentru care oamenii să fie în stare să trăiască și să moară, pentru care să fie în stare să ucidă și să se lase uciși, să se jertfească și să se osândească, să-și dea sufletul? Ce provocare mai mare ar putea fi pentru meseria dumitale decât aceea de a crea o poveste atât de puternică încât să treacă dincolo de ficțiune și să se preschimbe în adevăr revelat?

Ne-am privit în tăcere preț de mai multe secunde.

— Cred că știți deja răspunsul meu.

Corelli zâmbi.

— Eu da. Cel care cred că încă nu-l știe ești dumneata.

— Vă mulțumesc pentru companie, domnule Corelli. Și pentru vin și pentru discursuri. Foarte provocatoare. Aveți mare grijă cui i le spuneți. Vă urez să vă găsiți omul, iar cărțulia să fie un adevărat succes.

M-am ridicat și am dat să plec.

— Ești așteptat undeva, domnule Martín?

Nu i-am răspuns, însă m-am oprit.

— Oare nu ne înfuriem atunci când știm că ar putea exista atâtea lucruri pentru care să trăim, cu sănătate și cu avere, fără piedici? Îmi zise Corelli din spate. Oare nu ne înfuriem atunci când acestea ne sunt smulse din mână?

M-am întors încet.

— Ce înseamnă un an de muncă pe lângă posibilitatea ca tot ce ne dorim să devină realitate? Ce înseamnă un an de muncă pe lângă promisiunea unei existențe îndelungate și îmbelșugate?

Nimic, mi-am zis în sinea mea, fără să vreau. Nimic.

— Asta-i promisiunea dumneavoastră?

— Stabilește dumneata prețul. Vrei să dai foc lumii și să arzi odată cu ea? S-o facem împreună. Dumneata fixezi prețul. Eu sunt dispus să-ți dau ceea ce-ți dorești cel mai mult.

— Nu știu ce-mi doresc cel mai mult.

— Ba eu cred că știi.

Editorul zâmbi și îmi făcu din ochi. Se ridică și se îndreptă spre o comodă pe care se afla o lampă. Deschise primul sertar și scoase un plic de pergament. Mi-l întinse, dar nu l-am acceptat. Îl lăsă pe masa dintre noi și se așeză la loc, fără să rostească o vorbă. Plicul era deschis, iar în interiorul lui se zăreau ceea ce păreau a fi mai multe teancuri de bancnote de o sută de franci. O avere.

— Vă țineți toți banii ăștia într-un sertar și lăsați ușa deschisă? am întrebat.

— Îi poți număra. Dacă ți se par insuficienți, stabilește altă cifră. Ți-am mai spus că n-am să mă contrazic cu dumneata în privința banilor.

Am privit tot bănetul acela o lungă bucată de timp, iar în cele din urmă am refuzat. Cel puțin văzusem. Era adevărat. Oferta și vanitatea pe care mi-o cumpăra în acele momente de mizerie și deznădejde erau adevărate.

— Nu-i pot accepta, am zis eu.

— Crezi că sunt bani murdari?

— Toți banii sunt murdari. Dacă ar fi curați, nimeni nu i-ar mai vrea. Dar nu asta-i problema.

— Atunci?

— Nu-i pot accepta fiindcă nu vă pot accepta oferta. N-aș putea s-o fac niciodată, nici dacă aș vrea.

Corelli îmi cântări cuvintele.

— Pot să te întreb de ce?

— Fiindcă sunt pe moarte, domnule Corelli. Fiindcă mi-au mai rămas de trăit doar câteva săptămâni, sau poate chiar zile. Fiindcă nu mi-a mai rămas nimic de oferit.

Corelli își coborî privirea și se cufundă într-o tăcere îndelungată. Am ascultat cum vântul zgâria ferestrele și șerpuia peste casă.

— Să nu-mi spuneți că nu știți, am adăugat.

— Bănuiam.

Corelli rămase așezat, fără să mă privească.

— Există mulți alți scriitori care pot scrie această carte pentru dumneavoastră, domnule Corelli. Vă rămân recunoscător pentru ofertă. Mai mult decât vă imaginați. Noapte bună.

Am pornit spre ieșire.

— Să spunem că te-aș putea ajuta să-ți învingi boala, zise el.

M-am oprit la jumătatea culoarului și m-am întors. Corelli se afla la doar două palme de mine și mă privea țintă. Mi s-a părut că era mai înalt decât atunci când îl văzusem pentru prima oară pe coridor și că ochii îi erau mai mari și mai închiși la culoare. Am putut vedea în pupilele lui cum reflexia mea se încovoia pe măsură ce ele se dilatau.

— Te îngrijorează înfățișarea mea, prietene Martín?

Am înghițit în sec.

— Da, am mărturisit.

— Te rog, întoarce-te în salon și ia loc. Dă-mi voie să-ți explic mai pe îndelete. Ce ai de pierdut?

— Nimic, presupun.

Îmi puse o mână pe braț, cu delicatețe. Avea degetele lungi și palide.

— N-ai de ce să te temi de mine. Sunt prietenul dumitale.

Atingerea lui era reconfortantă. M-am lăsat condus din nou în salon și m-am așezat docil, ca un copil care așteaptă cuvintele unui adult. Corelli îngenunche lângă fotoliu și își pironi privirea într-a mea. Îmi luă mâna și o strânse cu putere.

— Vrei să trăiești?

Am vrut să răspund, dar n-am găsit cuvinte. Mi-am dat seama cum mi se pune un nod în gât, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Până atunci, nu pricepusem cât de mult îmi doream să pot respira în continuare, să deschid ochii în fiecare dimineață și să pot ieși în stradă să pășesc peste pietre, să văd cerul și, mai ales, să-mi aduc aminte în continuare.

Am făcut semn că da.

— O să te ajut, prietene Martín. Îți cer doar să ai încredere în mine. Acceptă-mi oferta. Lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să-ți dăruiesc ceea ce-ți dorești cel mai mult. Asta-i promisiunea mea.

Am făcut din nou semn că da.

— Accept.

Corelli zâmbi și se aplecă peste mine ca să mă sărute pe obraz. Avea buzele reci ca gheața.

— Dumneata și cu mine, prietene, vom face lucruri mari împreună. O să vezi, șopti el.

Îmi oferi o batistă să-mi șterg lacrimile. Am făcut-o fără să simt rușinea mută de a plânge în fața unui străin, ceva ce nu mai făcusem de când murise tata.

— Ești epuizat, domnule Martín. Rămâi aici peste noapte. În casa asta sunt camere din belșug. Te asigur că dimineață o să te simți mai bine și vei vedea lucrurile mai limpede.

Am ridicat din umeri, dar am înțeles că avea dreptate Corelli. Abia mă țineam pe picioare și nu-mi doream decât să dorm adânc. Nici măcar nu-mi venea să mă ridic din acel fotoliu, cel mai comod și mai primitiv din istoria universală a tuturor fotoliilor.

— Dacă nu vă supărați, aș prefera să rămân aici.

— Bineînțeles. O să te las să te odihnești. Foarte curând te vei simți mai bine. Îți dau cuvântul meu.

Corelli se apropie de comodă și stinse lampa cu gaz. Salonul se cufundă în semiîntunericul albastru. Pleoapele îmi cădeau grele și o senzație de beție îmi inunda capul, dar am apucat să văd silueta lui Corelli traversând salonul și dispărând în umbră. Am închis ochii și am ascultat freamătul vântului îndărătul geamurilor.

25

Am visat cum casa se scufundă încetul cu încetul. Inițial, mici lacrimi de apă întunecată au început să răsară din crăpăturile din pardoseală, din ziduri, din reliefurile de pe acoperiș, din globurile lămpilor, din orificiile clanțelor. Era un lichid rece care se târa lent și greoi, ca niște picături de mercur, și care încet-încet alcătuia o pătură ce acoperea pardoseala și escalada pereții. Am simțit cum apa îmi acoperă picioarele și cum urcă repede. Am rămas în fotoliu, văzând cum nivelul apei îmi trece peste gât și cum în doar câteva secunde ajunge până la tavan. M-am simțit plutind și am putut vedea cum niște lumini palide se unduiau dincolo de ferestre. Erau figuri omenești suspendate la rândul lor în întunericul acela apos. Curgeau prinse de curent și își întindeau mâinile spre mine, dar eu nu le puteam ajuta și apa le târa iremediabil. Cei zece mii de franci ai lui Corelli pluteau în jurul meu, unduindu-se ca niște pești de hârtie. Am traversat salonul și m-am apropiat de o ușă închisă, dintr-un capăt al încăperii. Un firicel de lumină se strecura prin gaura cheii. Am deschis ușa și am văzut că dădea spre niște scări care coborau abrupt spre adâncurile casei. Am coborât.

La capătul scării se deschidea un salon oval în centrul căruia se distingeau un grup de figuri reunite în cerc. Când au băgat de seamă că eram de față s-au întors și am văzut că erau îmbrăcate în alb și purtau măști și mănuși. Niște lumini albe și intense ardeau deasupra a ceea ce mi s-a părut a fi o masă de operație. Un om a cărui față nu avea

trăsături și nici ochi aranja piesele pe o tavă cu instrumente chirurgicale. Una dintre figuri mi-a întins o mână, invitându-mă să mă apropiu. Am înaintat și am simțit cum mă apucă de cap și de trup și mă așază pe masă. Luminile mă orbeau, dar am izbutit să văd că toate figurile erau identice și aveau fața doctorului Trias. Am răs în tăcere. Unul din doctori ținea în mână o seringă mică pe care apoi mi-a injectat-o în gât. N-am simțit nici o înțepătură, ci doar o senzație plăcută de amețeală și de căldură care mi se răspândea prin trup. Doi dintre doctori mi-au așezat capul pe un mecanism de fixare și s-au apucat să regleze coroana cu șuruburi care susțineau o placă matlasată la unul din capete. Am simțit cum brațele și picioarele îmi sunt prinse cu niște curele. N-am opus nici o rezistență. Când tot trupul mi-a fost imobilizat din cap până-n picioare, unul din doctori i-a întins un bisturiu altuia dintre gemenii săi, iar acesta s-a aplecat peste mine. Am simțit cum cineva mă ia de mână și mi-o ține. Era un copil care mă privea cu tandrețe și care avea fața mea din ziua când tata a fost omorât.

Am văzut tăișul bisturiului coborând în bezna lichidă și am simțit cum metalul execută o tăietură pe fruntea mea. Nu m-a durut. Am simțit cum ceva iese din tăietură și am văzut cum un nor negru se scurge încet din rană și se împrăstie în apă. Sângele urca în volute spre lumini, ca un fum, și se răsucea în forme schimbătoare. L-am privit pe copil, care îmi zâmbea și îmi ținea mâna cu putere. Atunci am observat. Ceva se mișca înlăuntrul meu. Ceva ce până în urmă cu doar câteva clipe stătuse strâns ca un clește în jurul minții mele. Am simțit cum ceva se retrage, ca un ghimpe împlântat până în măduvă care se extrage cu cleștii. Am intrat în panică și am vrut să mă ridic, dar eram imobilizat. Copilul mă privea țintă și încuviința. Am crezut că leșin, sau că o să mă trezesc, și atunci l-am văzut. L-am văzut reflectat în luminile de deasupra mesei de operație. Două filamente negre se iveau din rană, șerpuindu-mi peste piele. Era un păianjen negru, mare cât un pumn. Mi-a alergat peste față și, înainte să apuce să sară de pe masă, unul din chirurghi l-a străpuns cu un bisturiu. L-a ridicat la lumină ca să-l poată vedea. Păianjenul își agita picioarele și sângera în bătaia luminilor. Avea pe spate o pată albă,